

ΕΤΟΣ 51ον

21 Δεκεμβρίου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (2638)

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

*«Διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας,
είργασαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιών»*

Μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ καί τήν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν Πεντηκοστή ιδρύθηκε ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως προϋπήρχε. Δημιουργήθηκε μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους, ὡς πνευματική καί νοητή, καί συμπληρώθηκε μέ τή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, ὅποτε ἔγινε καί αἰσθητή. Ὁ ἄνθρωπος ὡς «μικτός προσκυνητής» τοῦ Θεοῦ συνέδεσε στόν ἑαυτό του ὅλη τή δημιουργία –νοητή καί αἰσθητή– καί μ' αὐτό τόν τρόπο συμπλήρωσε τήν Ἐκκλησία. Μέ τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων διασπάσθηκε ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μέ τό Θεό, ὅμως δέ χάθηκε ἡ Ἐκκλησία γιά τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπέμεινε ἕνα «μικρό λείμμα», ἕνα καλῶ ὑπόλοιπο ἀνθρώπων πού κράτησε ἀνοικτή ἐπικοινωνία καί σχέση μέ τό Θεό. Αὐτό τό μικρό λείμμα ἀποτελοῦσαν οἱ δίκαιοι τῆς Π. Διαθήκης, οἱ ὁποῖοι «διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιών...», ὅπως λέει στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ ἀπ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος διηγείται τά κατορθώματα τῆς πίστεώς τους.

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα θυμᾶται ὄλους αὐτούς τοὺς δικαίους, ἀπό τόν Ἀδάμ μέχρι τόν Ἰωσήφ τόν μνήστορα, μαζί μέ τοὺς προφῆτες καί τίς προφήτιδες, διότι ὅλοι αὐτοί κράτησαν ζωντανή τή μνήμη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μέσα στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, κράτησαν, δηλαδή, ζωντανή τήν Ἐκκλησία μετά τήν ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοί προεῖδαν τή σάρκωση τοῦ Θεοῦ καί ἀνέμεναν τή λύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό.

Προεόρτια, λοιπόν, τῶν Χριστουγέννων, μέ ἀφορμή τά ἐκλεκτά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Π. Διαθήκης, θά ἐπισημάνουμε ὀρισμένα πράγματα πού ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τή στάση μας ἀπέναντι στό Χριστό.

Ἡ ἀνάγκη τῆς προετοιμασίας

Μέσα στήν ἱστορία τῶν δικαίων τῆς Π. Διαθήκης βλῆπουμε τό πῶς ὁ Θεός προ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 9-10, 32-40)

Ἡ πίστι τῶν Πατέρων

Ἀδελφοί, πίστει παρόκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριάν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοῦς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἣς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἳ **διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν**, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναιμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτριῶν· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόρῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαϊς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

ετοιμάζει τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἔλευσίν Του, ἐπεμβαίνοντας διακριτικά, χωρὶς νὰ παραβιάζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀποκαλυπτόταν στοὺς δικαίους καὶ καθοδηγοῦσε τὸ λαὸν μέσω τῶν προφητῶν, δίνοντας νόμους ἀνάλογους μετὰ τὴν παχύτητα τῆς θρησκευτικῆς ἀντιλήψεως τοῦ λαοῦ, μέχρι νὰ τὸν ὀδηγήσει σταδιακὰ –μέσα ἀπὸ πειρασμούς, καταστροφές, εὐλογίες καὶ διδασκαλίες– στὴν καλλιέργεια πού ἀπαιτεῖ ἡ ἀκρόαση τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

Γιὰ νὰ ἀκούσει κανεὶς τὴ διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ χρειάζεται νὰ ἐλευθερώσει σὲ κάποιον βαθμὸν τὸ νοῦ του ἀπὸ τίς πιεστικὲς ἀπαιτήσεις τοῦ σώματος, νὰ τὸν κρατήσει στό ἡγεμονικὸ του ὕψος, χωρὶς βέβαια νὰ τὸν ἀφήσει ἐκτεθειμένο στό πνεῦμα τῆς ἐσφορικῆς ἐπαρσης. Χρειάζεται νὰ τὸν διατηρεῖ ρωμαλέο καὶ ἥρεμο, ἰκανὸ νὰ αἰσθάνεται τὸ καῦμα τῆς φυσικῆς του δίψας, πού εἶναι δίψα μαθητείας στό ζωντανὸ λόγον τοῦ Θεοῦ. Γενικά, ἡ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ χρειάζεται προετοιμασίαν. Ἡ μνήμη τῶν δικαίων τῆς Π. Διαθήκης μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀνάγκη τῆς διαρκοῦς δικῆς μᾶς προετοιμασίας γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ, εἴτε τὸν ὑποδεχόμεστε τώρα τὰ Χριστούγεννα ὡς Βρέφος, μετὰ τὴν ἀνάμνηση τοῦ γεγονότος τῆς Γεννήσεώς Του, εἴτε Τὸν συναντοῦμε στή θ. Λειτουργίαν, εἴτε Τὸν ἐπικαλοῦμαστε μετὰ τὴν προσευχητικὴ στροφή τοῦ νοῦ μᾶς στό θρόνον τοῦ θείου ἐλέους. Ἡ ἀπουσία προετοιμασίας μᾶς ἀφήνει χωρὶς πνευματικὲς γεύσεις, μετὰ ἀποτέλεσμα κάθε θρησκευτικῆς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, μέ τήν πίστιν κατώκησε ὁ Ἀβραάμ εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σάν ξένος σέ μιᾶ ξένη χώρα, ζῶν σέ σκηνές, μαζί μέ τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκληρονόμοι τῆς ἰδίας ὑποσχέσεως, διότι ἐπερίμενε τήν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχει στερεά θεμέλια καί τῆς ὁποίας ἀρχιτέκτων καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουήλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὁποῖοι **μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ**, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμὰ καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπύλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς, διὰ νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐκδήλωσή μας νά γίνεται μέ τόν καιρό ὑπόθεση ἀνούσιου ἐθίμου ἢ ἀκόμη πράξη πού ἐπιβάλλεται ἀπό τό φόβο μιᾶς μαγικῆς συνείδησης.

Ἡ πίστη στίς ἐπαγγελίες

Τό χαρακτηριστικό τῶν δικαίων τῆς Π. Διαθήκης, στό ὁποῖο μέ ἔμφαση ἀναφέρεται ὁ ἀπ. Παῦλος, εἶναι ἡ πίστη. Ἡ πίστη, ὅπως σημειώνει ἀλλοῦ ὁ Ἀπόστολος, εἶναι ὑπόστασις τῶν ἐλπιζομένων. Ὁ Θεός μέσω τῶν Προφητῶν καί τῶν ἀποστόλων ὑποσχέθηκε στοὺς ἀνθρώπους διάφορα μελλοντικά ἀγαθά. Μέ τήν πίστη οἱ ἐλπιζόμενες ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ ἀποκτοῦν ὑπόστασις. Γίνονται πραγματικότητα. Μέ λίγα λόγια ὁ πιστός μπορεῖ ἀπό τώρα νά προγεύεται τό μέλλον. Ἄλλωστε μέ τήν πρόγευση τῆς μελλοντικῆς νίκης οἱ δίκαιοι τῆς Π. Διαθήκης «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν», ἀλλὰ καί οἱ μάρτυρες τῆς νέας χάριτος «ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός... ἐμπαιγμῶν καί μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δέ δεσμῶν καί φυλακῆς».

Ἡ πίστη στίς ἐπαγγελίες ὁμως, ἂν μελητηθεῖ στενά μέσα ἀπό τό πάθος τῆς φι-

21 Δεκεμβρίου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
ἐν ἡ μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπὶ αἰῶνος Θεῶν εὐαρεστησάντων, ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι
καὶ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως καὶ τῶν Προφητῶν καὶ
Προφητῶν, ἐξαρέτως δὲ τοῦ Προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων.
Τουλιανῆς († 304), Θεμιστοκλέους μάρτ. († 251).
Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. α' 1-25.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Δεκεμβρίου, Μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.
Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. β' 13-23.

λαυτίας, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ σὰ μιά ἰδιοτελῆς πίστη. Ἐπειδὴ ἡ πίστη εἶναι μιὰ
μορφὴ ἀγάπης, ἡ πίστη στὶς ἐπαγγελίες φαίνεται σὰ μιά μορφὴ ἰδιοτελοῦς ἀγάπης.
Εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν «μισθωτῶν», πού ὅ,τι κάνουν τό κάνουν γιὰ νὰ κερδίσουν τὸν
Παράδεισο, ἢ τῶν «δούλων», πού ὅλοι τους οἱ κόποι ἀποβλέπουν στό νὰ ἀποφύ-
γουν τὴν Κόλπαση· δὲν εἶναι καθαρὴ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. Ἡ πίστη πάντως τῶν «μι-
σθωτῶν» ἢ τῶν «δούλων» εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὴν ἀπιστία τῶν ἀδιάφορων, ἂν
καὶ τό ζητούμενο πάντα εἶναι ἡ πίστη στό Θεό νὰ μὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μέριμνα
γιὰ ἀπολαβὴς στό παρόν ἢ στό μέλλον. Ὁ Θεός ἠλλῶστε γνωρίζει καὶ μᾶς δίνει
ὅλα ὅσα ἔχουμε πραγματικὰ ἀνάγκη.

Ἐν κατακλείδι, ἡ ἀνιδιοτελῆς πίστη στό Θεό εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς παντοτινῆς
βιώσεως τῆς χάριτος τῶν Χριστουγέννων, ὅπως καὶ ὄλων τῶν δεσποτικῶν ἐορτῶν.

π. Θ.Α.Β.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: Ἰασιίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Τηλ. 210-7272.381, Fax: 210-
7272.380.

ΑΘΗΝΩΝ: Δραγατσανίου 2 - Πλατεία Κλαυθμώνος. Τ.Κ. 105 59, τηλ. 210-3310.977,
210-3228.637 (καὶ Fax).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἐθνικῆς Ἀμύνης 9α καὶ Τιμιμοσχῆ. Τ.Κ. 546 21, τηλ. 2310-
275.126, Fax: 2310-278.559.

ΠΑΤΡΩΝ: Ρήγα Φεραίου 143 καὶ Φιλοποιίμενος 24. Τ.Κ. 262 21, τηλ. καὶ Fax: 2610-
223.110.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς
Κυρίου», σὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ,
στὴν ὁποία περιστσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευθυντής, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
